

[Bundgård.]

Det er typisk, som hele historien for denne telefonkonflikt har formet sig. Først startede man i efteråret med forhandlinger, som ingen vegne kom. Den 22. februar holdt man et mæglingmøde, der jo som bekendt er et normalt led i enhver forhandlingsprocedure, men resultatet af dette mæglingmøde var simpelt hen lig nul, idet telefonselskaberne samlet foreslog uændrede løn- og arbejdsbetingelser. Arbejdsgiverne udformede, som også hr. Arne Larsen har nævnt, et protokollat, som i virkeligheden var en gentagelse af regeringens programerklæring, at samfundet ikke kan tåle indkomstforbedringer, og alle disse ting, som vi har hørt så tit. Centralorganisationen for Telefonstanden nægtede naturligvis at underskrive et sådant protokollat og spurgte, om ikke et protokollat normalt skal fastslå, hvad der egentlig er sket på et sådant møde, men det ville man altså ikke være med til. Derefter fremsendte centralorganisationen simpelt hen for at udvirke, at forligsmanden greb ind og fik forhandlinger i gang, et første strejkevarsel.

Hvad skete der så? Der kom ingen realitetsforhandlinger i gang. Direktør Rosbæk fra Københavns Telefon Aktieselskab, der jo, som vi har hørt, også i kraft af dette selskabs flertal over for de to andre selskaber har været forhandlingsleder i alle disse situationer, foretog sig intet, simpelt hen fordi han på forhånd var sikker på, at der ville blive foretaget et regeringsindgreb.

Heller ikke forligsinstitutionen, hvis opgave det jo ellers er at tage sig af den slags tilfælde, foretog sig noget som helst. Man fortsatte med hænderne i lommen og lod være med at forsøge at nå frem til et mæglingforslag for dette område.

Derfor måtte centralorganisationen meddele, at man ville undtage livsvigtige forbindelser, med det resultat, at direktør Rosbæk igen forkastede de tilbud, der var kommet, og nægtede at gå med til at undtage disse forbindelser, ganske tydeligt med den samme hensigt som tidligere, nemlig at fremtvinge et regeringsindgreb i situationen.

Den eneste grund til, at regeringsindgrebet ikke kom, var faktisk den, at der gudske lov findes lidt fornuftigere folk også inden for ledelsen af telefonselskaberne her i landet, idet nemlig den jyske direktør for det jyske

telefonaktieselskab havde en fuldt færdig nødplan klar, sådan at de overordnede teknikere kunne opretholde livsvigtige funktioner. Det er den eneste årsag til, at der ikke viste sig at blive noget påskud for regeringen til at gribe ind i denne situation.

Men jeg vil da gerne på denne baggrund stille et konkret spørgsmål til arbejdsministeren. Hvad er egentlig forligsinstitutionens rolle i denne sag? Hvorfor har man ikke forsøgt at få optaget realitetsforhandlinger? Hvorfor har regeringen, når den nu udviser så stor interesse for arbejdsmarkedets forhold, ikke pålagt forligsinstitutionen at optage sådanne forhandlinger, men i stedet ladet forlydender slippe ud om, at regeringen ville gribe ind? Spillede regeringen og K.T.A.S.-direktøren under dække med hinanden? Dette synes jeg i hvert fald er blevet bekræftet af de seneste begivenheder, hvor regeringen direkte har forhindret en løsning på telefonkonflikten.

Vi ved alle sammen, at der var optaget forhandlinger mellem den jyske direktør og de strejkende organisationer i Jylland. Vi har også her fået bekræftet af hr. Erling Dinesen, at det skete i fuld overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser, hvorefter lokalorganisationer kan træde i forhandling med de enkelte selskabers styrelse vedrørende løn, pensions-, rets- og arbejdsforhold, og at man kan træffe bindende aftaler om sådanne ting. Aftalen var praktisk taget i orden, man var klar til at sætte sin underskrift på papiret. Direktør Draminsky havde faktisk meddelt, at arbejdet ville blive genoptaget mandag morgen.

Nu siger hr. minister Guldberg her i dag, at han har fået en telefonopringning, hvor han har sagt noget om, at han regnede med, der ville komme besked gennem de samvirkende Telefonselskaber. Det er jo for det første en forkert fremgangsmåde at anvende fra ministerens side. Men derudover kan jeg meddele her, at jeg er i besiddelse af helt sikre underretninger om, at departementschef Palle Christensen på statens vegne den pågældende dag ringede direktør Draminsky op og forlangte, at den indgåede aftale skulle annulleres. Altså foreligger der en direkte indblanding i den pågældende konflikt, ikke bare et tilfældigt ministersvar i en telefon. Hvilken begrundelse brugte departementschef Palle Christensen i den